

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 828 din data de 18.11.2020

Dosar nr: 237/2020

Petiția nr: 2022/01.04.2020

Petent:

Reclamat: , primarul comunei Valea Râmnicului, jud. Buzău

Obiect: petentul reclamă faptul că este discriminat și hărțuit la locul de muncă, spunându-i-se că e "gay"

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și adresa petentului

1.

I. 2. Numele și adresa părții reclamate

2. , primarul comunei Valea Râmnicului, sat Rubla, comuna Valea Râmnicului, str. Primăverii nr. 25, jud. Buzău

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Petentul reclamă faptul că este discriminat și hărțuit la locul de muncă, spunându-i-se că e "gay".

III. Procedura de citare

4. Prin adresa nr. 2022/14.05.2020 (fila 6 din dosar) s-a solicitat petentului să depună la dosar dovezile pe care se sprijină fiecare capăt de cerere. Petentul a depus la dosar adresa înregistrată cu nr. 3219/03.06.2020 însoțită de înscrisuri și CD.

5. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

6. Părțile au fost citate cu respectarea măsurilor impuse de starea de alertă, prin comunicarea unor adrese în care se preciza posibilitatea părților de a-și exprima acordul în sensul trimiterii punctelor de vedere în scris, iar părții reclamate i-a fost comunicat un exemplar al petiției și probelor în vederea posibilității formulării apărărilor.

7. Părțile și-au formulat în scris punctul de vedere și l-au depus la dosar.

8. Punctul de vedere depus de partea reclamată a fost comunicat petentului (fila 110 din dosar) în vederea depunerii de concluzii scrise, iar părții reclamate i-a fost comunicat punctul

de vedere depus de petent (fila 111 din dosar) în vederea depunerii de concluzii scrise. Petentul a depus concluzii scrise la dosar.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

9. Prin petiția înregistrată la CNCD cu **nr. 2022/01.04.2020** (filele 1-5 din dosar) și probele depuse ulterior (filele 7-15 din dosar) petentul arată următoarele aspecte relevante:

- a trimis mai multe memorii către ANFP București, Prefectura jud. Buzău, ministrului afacerilor interne solicitând să se trimită un corp de control la Primăria comunei Valea Râmnicului;

- petentul a fost concediat de la fostul loc de muncă unde era polițist local;

- odată cu venirea noului viceprimar polițiștii locali au fost obligați să își exercite serviciul câte unul singur, chiar și în zonele care prezentau un potențial pericol;

- pentru că petentul și-a executat serviciul de patrulare cu un coleg al său, primarul comunei i-a zis petentului și respectivului coleg că sunt gay de față cu tot personalul primăriei, lezându-le demnitatea;

- și în alte ședințe a fost supus unui stres continuu, primarul l-a pus pe secretarul primăriei să îl cheme pe petent și să îl pună să își dea demisia și petentul a fost acuzat că nu a făcut cursul de perfecționare la o școală MAI așa cum prevede Legea Poliției Locale, într-o perioadă de 1 an de la angajare;

- petentul arată că în situația sa mai este încă un coleg care încă este angajat (de 5 ani) și care ar fi trebuit să facă acel curs;

- în timpul exercitării serviciului petentului i s-a spus că e impertinent, a fost acuzat că “te-a făcut mă-ta polițist” și i s-a spus “să se dezbrace”, adică să demisioneze;

- în campania electorală petentul a fost chemat de primar în timpul său liber (duminica), deși acesta băuse un pahar de vin într-o vizită, pentru a lua măsuri împotriva unui copil care mâzgălise un afiș cu doamna Viorica Dăncilă; petentul a spus că se pot lua măsuri a doua zi., iar primarul s-a supărat și l-a amenințat pe petent afirmând că cei de la poliția locală trebuie să fie disponibili 24/24 ore;

- în ședința ținută a doua zi cu poliția locală, viceprimarul, juristul, secretarul primăriei, juristul, petentul a fost făcut de râs, iar secretarul și juristul au fost amenințați de primar că dacă nu îl dau afară pe petent, vor fi ei dați afară;

- petentul arată că a înregistrat respectiva ședință din cauza stresului la care era supus zilnic și pentru că și-a dat seama că va fi făcut de râs din nou;

- primarul le-a interzis colegilor să mai discute cu petentul;

- petentul se consideră discriminat, nu mai dorește să se întoarcă la fostul loc de muncă, dar solicită sancționarea celor vinovați deoarece i-a fost lezată demnitatea;

- petentul depune la dosar documente din care reiese că a solicitat personal trimiterea la curs, un CD cu două înregistrări, una a postului de televiziune TVR2 D' ale lui Mitică din care spre final reiese că petentul și colegul său au fost făcuți gay, iar a doua înregistrare a ultimei ședințe de lucru la care petentul a participat, ședință în care petentul a fost făcut “impertinent”, acuzat că a dat șpagă, i s-a interzis dreptul de a se apăra și de a vorbi de către primar.

10. În punctul de vedere depus de petent (filele 18-20 din dosar) acesta reia ce a exprimat prin petiție și solicită daune morale și materiale deoarece din cauza pierderii serviciului nu mai poate să își plătească ratele la bancă.

11. Petentul depune la dosar concluzii scrise (filele 113-120 din dosar) și arată că nu este reală acuzația primarului la adresa sa în sensul că a dat dovadă de indisciplină, nu a respectat regulamentul și nu a participat la diferite activități. Toate dispozițiile date de primar au fost întotdeauna verbale, chiar și în timpul campaniei electorale când s-a folosit de poliția locală pentru a număra casele care aveau afișe cu contracandidatul primarului, să intre în curțile cetățenilor care aveau benere pentru a le da jos, să execute serviciul și noaptea cu mașina proprietate personală, să se îmbrace în civil și să lipească afișe etc. Când refuzau aceste dispoziții erau amenințați, jigniți. Activitatea polițiștilor locali se desfășoară de luni până vineri, cu zilele de sâmbătă și duminică libere, iar când totuși era nevoie se prezentau și în aceste zile, de cele mai multe ori fără a primi în schimb zile libere. Petentul consideră că primarul îl urăște și deși la sfârșitul anului 2018 guvernul a aprobat mărirea salariilor funcționarilor publici, el a fost singurul din primăria Valea Râmnicului căruia i s-a micșorat salariul. Nu există niciun document semnat de petent că a refuzat participarea la cursul de perfecționare. Înregistrarea ședinței a fost făcută de petent pentru a putea demonstra comportamentul primarului. Deoarece petentul a fost supus unui stres continuu la serviciu, acuzat pe nedrept la toate ședințele, jignit, acesta solicită de la partea reclamată daune morale și materiale în cuantum de 1.000.000 euro.

Sușinerile părții reclamate

12. Partea reclamată depune la dosar punctul de vedere înregistrat la CNCD cu nr. 4436/23.07.2020 prin care arată următoarele:

- sesizarea privind acuzația de discriminare la adresa petentului este nefondată și neîntemeiată;
- în luna octombrie 2014 petentul a fost încadrat ca polițist local, ordine și liniște publică;
- în luna mai 2015 petentul, fără anunț prealabil, a părăsit postul din cadrul poliției locale, invocând motive personale, rămânând postul vacant;
- în 2016 s-a organizat concurs pentru ocuparea postului vacant de polițist local și la acest concurs a depus dosarul de înscriere și petentul; petentul a câștigat concursul fiind reîncadrat în postul vacant;
- petentului i s-a adus la cunoștință că trebuie să efectueze cursuri de inițiere, dar el nu s-a interesat de această temă a efectuării cursurilor în școlile M.A.I.;
- petentul și încă un coleg au fost repartizați în etapa a doua la Școala Ghiorghieni, dar au refuzat deplasarea pentru a efectua cursuri de inițiere invocând diferite motive personale;
- petentul nu a îndeplinit condiția de inițiere ca polițist local, aducând chiar și injurii, folosind un limbaj neadecvat și la un control amănunțit s-a constatat că nu se mai încadra în condiția de polițist local, prin urmare i s-a adus la cunoștință că va fi eliberat din funcția de polițist local;
- în nenumărate ocazii petentul a dat dovadă de indisciplină, de nerespectarea regulamentului, acesta neparticipând la foarte multe activități; drept dovadă sunt solicitările de acordare de zile libere chiar și pentru acțiunile voluntare;
- activitatea petentului a fost evaluată cu calificativul SATISFĂCĂTOR;

- petentul fusese planificat să supravegheze Centrul de agrement din satul Valea Râmnicului într-o zi de weekend, urmând să primească zile libere în compensare, și a fost sunat de partea reclamată pentru a rezolva o urgență la un panou electoral, dar petentul nu și-a îndeplinit rolul motivând că este ziua lui liberă și că este într-o vizită și bea un pahar de vin;

- a doua zi în cadrul unei ședințe, în cabinetul primarului, s-a făcut analiza printre care și a activităților poliției locale, s-a dispus luarea măsurilor ce se impun, luarea măsurilor disciplinare împotriva celor vinovați de situația creată; partea reclamată nu a avut cunoștință că petentul înregistrează discuțiile, nefiind de altfel permisă înregistrarea fără încuviințare și folosirea acesteia;

- petentul nu a fost discriminat și nu i s-a încălcat demnitatea atât timp cât cele relatate au legătură doar cu atribuțiile de serviciu;

- folosirea cuvântului "gay" nu îi aparține părții reclamate, acesta fiind folosit de mai mulți cetățeni ai comunei văzându-i tot timpul împreună pe petent și colegul acestuia, iar prin folosirea acestui cuvânt partea reclamată nu a făcut decât să le aducă la cunoștință ceea ce au sesizat anumiți cetățeni ai comunei;

- privind emisiunea "D'ale lui Mitică" s-a considerat a fi un pamflet pentru ca realizatorii emisiunii să fie absolviți de eventuale plângeri penale, neprezentând obiectiv cursul evenimentelor; au adus jigniri și denigrări întregii echipe a primăriei sub masca unui pamflet și partea reclamată consideră că în mod voit realizatorul emisiunii a încălcat demnitatea primarului și a altor angajați;

- în concluzie, partea reclamată arată că petentul nu cunoaște legislația privind poliția locală și o interpretează după cum ar dori el să fie; partea reclamată nu a denigrat, discriminat și nedreptățit pe petent, iar acesta nu a înțeles, nu a studiat și nu a respectat legea polițistului local;

- partea reclamată depune la dosar documente justificative.

V. Motivele de fapt și de drept

13. Colegiul director, din probele depuse la dosar, constată că reclamatul, primar, a afirmat în mod repetat în public despre petent, polițist local, că ar fi gay.

14. **O.G. nr. 137/2000**, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.*

15. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

16. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: *„exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”*).

17. Prin nediferențiere judecătoria Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) înțeleg tratamentul egal al persoanelor care se află în situație similară sau analoagă: „*art. 14 protejează persoanele plasate în situație similară*” (**Marckx împotriva Belgiei**, 13 iunie 1979, §32) sau „*analoagă*” (**Van der Musselle împotriva Belgiei**, 23 noiembrie 1983, §46) ori „*relevant similară*” (**Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991, §60), ulterior fiind utilizată sintagma „*analoagă ori relevant similară*” (**Sheffield și Horsham împotriva Regatului Unit**, 30 iulie 1998, §75).

18. Colegiul director constată că, din punctul de vedere al dreptului la demnitate, petentul se află în situație comparabilă cu alte persoane despre care reclamatul nu a făcut afirmații similare.

19. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

20. Criteriile enumerate de **O.G. nr. 137/2000** sunt doar ilustrative, nu exhaustive, precizând „*sau oricare alt criteriu*”, însă aceste criterii, conform cauzisticii CEDO, trebuie să reprezinte caracteristici personale pe baza cărora persoane sau grupuri de persoane pot fi deosebite unele de altele (**Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva Danemarcei**, 7 decembrie 1976, §56). „*Art. 14 nu protejează împotriva oricărui tratament diferențiat ci doar împotriva acelor care se bazează pe o caracteristică identificabilă, obiectivă sau personală ori pe «statut», pe baza cărora o persoană sau un grup de persoane se diferențiază între ele*” (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §55), menționând că noțiunea „*orice altă situație*” trebuie să se interpreteze cât mai larg posibil (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §56-61), cu atât mai larg cu cât dreptul atins este considerat a fi mai important (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §62).

21. Colegiul director constată că afirmațiile reclamatului s-au datorat presupusei orientări sexuale a petentului. Prin cauzistica sa, Colegiul director a arătat în mod constant că o prezumată apartenență la un grup reprezintă un criteriu. Dacă față de cineva se face o afirmație antisemită, spre exemplu, nu are relevanță dacă respectiva persoană este sau nu evreu.

22. Privind restrângerea drepturilor petentului, Colegiul director constată incidența art. 15 din **O.G. nr. 137/2000** care stabilește: „*Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intra sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.*” Afirmațiile au avut un caracter public, vizând atingerea demnității, creând o atmosferă de intimidare, ostilă, degradantă, umilitoare la adresa petentului.

23. Astfel fapta reclamatei de utiliza termenul de gay în mod repetat față de petent reprezintă discriminare, întrucât a creat o deosebire pe criteriul presupusei orientări sexuale a petentului care a avut ca scop și efect restrângerea exercitării, în condiții de egalitate, a dreptului la demnitate.

24. Având în vedere natura cauzei, Colegiul director analizează limitele libertății de exprimare, în complexitatea sa, din cauzistica CEDO.

25. **Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale** (cunoscut în general sub denumirea de **Convenția europeană a drepturilor omului**, în continuare **Convenția**) prevede, la art. 10 alin. 2, limitarea libertății de exprimare: „Exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau unor sancțiuni prevăzute de lege care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.” Prin urmare, în conformitate cu acest tratat internațional, în Europa libertatea de exprimare nu este un drept absolut. Nu este lipsit de relevanță nici faptul că libertatea de exprimare este singurul drept cu privire la care **Convenția** subliniază: „comportă îndatoriri și responsabilități”. Totodată art. 17 al **Convenției** interzice abuzul de drept: „Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup, sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de aceasta convenție.”

26. CEDO analizează, în ordine, următoarele aspecte:

- existența unei limitări a libertății de exprimare;
- legalitatea restrângerii libertății de exprimare prin
  - existența unei norme juridice care prevede restrângerea;
  - calitatea normei juridice, și anume
    - accesibilitatea;
    - precizitatea;
    - previzibilitatea normei;
- legitimitatea restrângerii, ceea ce trebuie să fie prevăzută de **Convenție** (pentru securitatea națională, integritatea teritorială, siguranța publică, apărarea ordinii, prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești);
- necesitatea restrângerii într-o societate democratică.

27. În mod evident, orice sancționare a limbajului discriminatoriu, chiar și doar printr-un avertisment de natură contravențională, reprezintă o limitare a libertății de exprimare.

28. Privind legalitatea restrângerii, situația din România este cât se poate de clară. **Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale** promovează respectarea dreptului la demnitate; există și o protejare a dreptului la demnitate prin art. 15 al **Ordonanței de guvern nr. 137/2000 privind combaterea tuturor formelor de discriminare**, republicată, accesibilă (prin publicarea în **Monitorul Oficial al României**), cu sancțiuni evidente.

29. Legitimitatea sancționării este dată prin nevoia de a proteja, în principal, reputația și drepturile altora, dar se poate invoca, spre exemplu, și siguranța publică, apărarea ordinii, protecția moralei etc.

30. Necesitatea restrângerii într-o societate democratică este elementul cel mai subiectiv din analiza CEDO. Având în vedere acest fapt, CEDO a elaborat un set de principii aplicabile în domeniu:

- a) libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale societății democratice, și una dintre condițiile de bază ale progresului societății și ale

autorealizării individuale (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; **LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 41; **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; **JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 52; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **CEYLAN împotriva TURCIEI** [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/i; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/i; **ÖZTÜRK împotriva Turciei** [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI** [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 27; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI**, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 51; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 69; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 37);

- b) libertatea de exprimare nu vizează doar informațiile sau ideile primite favorabil sau considerate a fi inofensive sau indiferente, ci și cele care ofensează, șochează sau incomodează statul sau orice parte a populației; acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și înțelegerii, fără de care nu poate exista o societate democratică; libertatea de exprimare are și excepții, dar care trebuie interpretate în mod strict, iar necesitatea oricărei restrângerii trebuie stabilite în mod convingător (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **CEYLAN împotriva TURCIEI** [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/ii; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/i; **ÖZTÜRK împotriva Turciei** [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI** [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39/i; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 69; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 27);

- c) exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979); astfel, între altele, în contextul opiniilor religioase și credințelor este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit, ofensează alții, profanează sau care reprezintă o ingerință în drepturile lor, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbateră publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane; statele au o marjă de apreciere când reglementează libertatea de exprimare în relație cu afirmații care ofensează convingerile personale, în special cele morale sau religioase (**OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 52; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 37);
- d) în cazul moralității nu este posibil să se ajungă la un concept uniform european privind semnificația religiei în societate; chiar și în interiorul unui stat pot exista variații ale conceptului; prin urmare nu este posibil să se ajungă la o definiție comprehensivă privind ce reprezintă o limitare permisibilă a libertății de exprimare dacă exprimarea se îndreaptă împotriva sentimentului religios al altora; o marjă de apreciere trebuie lăsat prin urmare autorităților naționale în a stabili necesitatea unei astfel de limitări; această situație însă nu exclude o supervizare din partea CEDO (**OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 50; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 58);
- e) îndatoririle și responsabilitățile legate de exercitarea libertății de exprimare au o semnificație specială în situații de conflict sau de tensiuni, o grijă particulară trebuie manifestată față de vehicularea prin presă a limbajului urii sau a promovării violenței (**SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 63; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 60; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 42)
- f) toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar ca în societățile democratice să se sancționeze sau chiar să se prevină orice formă de expresii care diseminează, incită, promovează sau justifică ura bazată pe intoleranță, cu condiția ca orice formalitate, condiție, restricție sau amendă impusă să fie proporțională cu legitimitatea invocată (**GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 40);
- g) art. 17 al **Convenției** previne ca grupurile totalitare sau persoanele care incită la ură rasială să exploateze în propriul interes principiile enunțate, întrucât scopul acestor grupări este de a distruge drepturile și libertățile; această prevedere se referă și la activitățile politice (**GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; **OHENSBERGER împotriva AUSTRIEI**, nr. 21318/93, 2 septembrie 1994);
- h) abuzul cu libertatea de exprimare nu este combatibil cu democrația și drepturile omului, încalcă drepturile altora (**WITZSCH împotriva GERMANIEI**, nr. 7485/03, 13 decembrie 2005);
- i) anumite expresii concrete reprezintă un limbaj al urii, care pot insulta indivizi sau grupuri de persoane, iar aceste expresii nu se bucură de protecția articolului 10 al **Convenției** (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23

- septembrie 1994, § 35; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 41);
- j) atacurile vehemente împotriva grupurilor religioase sau etnice sunt incompatibile cu valorile proclamate și garantate de Convenție, și anume toleranța, pacea socială și nediscriminarea (**NORWOOD împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 23131/03, 16 noiembrie 2004, **IVANOV împotriva RUSIEI**, nr. 35222/04, 20 februarie 2007);
- k) se poate invoca necesitatea restrângerii libertății de exprimare în situația în care există o nevoie publică urgentă; statele au o anumită marjă de apreciere privind existența nevoii, dar această apreciere se completează cu supervizarea europeană atât a legislației cât și a modului de aplicare al legislației de instanțele independente; CEDO este împuternicit să ofere interpretarea în ce măsură restricția sau sancționarea este reconciliabilă cu libertatea de exprimare (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 39; **OTTO-PREMIER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 50; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 53; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 52; **LEHIDEUX și ISORNI împotriva FRANȚEI**, nr. 55/1997/839/1047, 23 septembrie 1998, § 51; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **CEYLAN împotriva TURCIEI** [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și nr. 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/iii; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/ii; **ÖZTÜRK împotriva Turciei** [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI** [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **NEWS VERLAGS GMBH & CoKG împotriva AUSTRIEI**, nr. 31457/96, 11 ianuarie 2000, § 52; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 53; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI**, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 53; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 71; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 29-30; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 38);
- l) în exercitarea supervizării, CEDO analizează atât conținutul cât și contextul afirmațiilor în cauză; restrângerea trebuie să fie proporțională cu legitimitatea restrângerii, autoritățile trebuie să justifice relevanța și suficiența lor (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 52; **LEHIDEUX și ISORNI împotriva FRANȚEI**, nr. 55/1997/839/1047, 23 septembrie 1998, § 51; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/iii; **ÖZTÜRK împotriva Turciei** [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64;

- NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI** [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **NEWS VERLAGS GMBH & CoKG împotriva AUSTRIEI**, nr. 31457/96, 11 ianuarie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39); trebuie să existe o proporționalitate între impactul afirmației sancționate și sancțiune (**LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 40; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr 24919/94, 8 iulie 1999, § 50; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39); orice formalitate, condiție, restricție sau penalitate impusă considerată a fi necesară într-o societate democratică pentru sancționarea sau chiar prevenirea atacurilor indecente asupra obiectelor venerației religioase trebuie să fie proporționată cu scopul legitim urmărit (**OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49);
- m) **Convenția** nu lasă prea mult spațiu restricțiilor în domeniul discursurilor politice sau discursurilor care ating interesul general; permisivitatea privind criticile față de guvern trebuie să fie mai pronunțată decât privind cetățeni privați, chiar și politicieni; într-un sistem democratic acțiunile guvernului trebuie urmărite îndeaproape nu doar de către autoritățile legislative și judiciare, dar și de opinia publică; poziția dominantă ce ocupă guvernul îi recomandă să nu utilizeze sancțiunile penale, întrucât are alte posibilități de a răspunde la atacuri și critici injuste; autorităților competente ale statului rămân suficiente posibilități de a adopta, în calitatea lor de garanți ai ordinii publice, măsuri de sancționare adecvate fără ca acestea să devină excesive; totuși în situația în care afirmațiile incită la violență împotriva unor persoane sau oficiali ori împotriva unui segment al societății, autoritățile statului se bucură de o apreciere mai largă când examinează necesitatea restrângerii libertății de exprimare (**CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 58; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 54; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 60; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 61; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 57; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr 24246/94, 8 iulie 1999, § 46; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 62; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 40; **İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI**, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 52; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr 28496/95, 7 februarie 2002, § 70; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 28);
- n) libertatea de exprimare are o importanță specială pentru politicieni sau persoanele alese ca reprezentanții unui electorat, care trebuie să-și atragă atenția asupra preocupării lor; limitarea libertății de exprimare pentru un politician aflat în opoziție sau pentru un parlamentar solicită un examen mai temeinic din partea CEDO (**CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46);
- o) fără dubii, libertatea discursului politic nu este absolut prin natura sa, statele pot introduce restricții și sancțiuni, CEDO având rolul final de a analiza compatibilitatea acestor măsuri cu libertatea de exprimare (**INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 53);
- p) presa joacă un rol esențial într-o societate democratică; deși nu trebuie să treacă de anumite limite, cum ar fi privind securitatea națională, integritatea teritorială,

amenințarea cu violență, prevenirea dezordinii și criminalității, respectarea reputației și drepturilor altora, necesitatea de a preveni transmiterea unor informații confidențiale, are sarcina de a oferi — într-o manieră conformă cu obligațiile și responsabilitățile sale — informații și idei de interes public, în particular în chestiuni politice, inclusiv cele care divid societatea dar și cele care prezintă justiția; libertatea presei reprezintă unul din cele mai bune posibilități de a crea o opinie privind ideile și atitudinile liderilor politici; libertatea jurnalistică acoperă posibila recurgere la un grad de exagerare, chiar și provocare (**LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 41-42; **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **DE HAES și GIJSELS împotriva BELGIEI**, nr. 19983/92, 24 februarie 1997, § 37; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 59; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 55; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 44; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 41);

- q) presa nu are doar dreptul ci și obligația de a prezenta informații de interes public conform dreptului publicului de a primi aceste informații (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31);
- r) nu se protejează doar informația în sine, dar și forma prin care se aduce la cunoștința opiniei publice (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31);
- s) stabilirea pedepselor este în principiu de competența instanțelor naționale, CEDO consideră totuși că aplicarea pedepsei închisorii pentru o infracțiune în domeniul presei nu este compatibilă cu libertatea de exprimare a jurnaliștilor, decât în circumstanțe excepționale, mai ales atunci când au fost grav afectate alte drepturi fundamentale, ca de exemplu în cazul utilizării limbajului urii sau incitării la violență (**CUMPĂNĂ și MAZĂRE împotriva ROMÂNIEI**, nr. 33348/96, 17 decembrie 2004, § 115);
- t) principiile privind libertatea de exprimare vizează și funcționarii publici, deși este legitimat ca statul să impună față de ei obligația discreției, ținând cont de statutul lor special (**AHMED și alții împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 65/1997/849/1056, 2 septembrie 1998, § 56).

31. În luarea deciziei am ținut cont și de art. 30 al **Consituției României** care asigură libertatea de exprimare, prevede și limitele acestei libertăți:

„(6) *Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.*

(7) *Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război, de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.*”

32. **Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale** consideră că dreptul la demnitate este una dintre valorile supreme, iar lezarea acestui drept poate fi sancționată chiar și penal: „*Obiectul juridic al infracțiunilor de insultă și calomnie, prevăzute de art. 205 și, respectiv, art. 206 din Codul penal, îl constituie demnitatea persoanei, reputația și onoarea acesteia. Subiectul activ al infracțiunilor analizate este necircumstanțiat, iar săvârșirea lor se poate produce direct, prin viu grai, prin texte publicate în presa scrisă sau prin mijloacele de comunicare audiovizuale. Indiferent de modul în care sunt comise și de calitatea persoanelor*

care le comit — simpli cetățeni, oameni politici, ziariști etc. —, faptele care formează conținutul acestor infracțiuni lezează grav personalitatea umană, demnitatea, onoarea și reputația celor astfel agresați. Dacă asemenea fapte nu ar fi descurajate prin mijloacele dreptului penal, ele ar conduce la reacția de facto a celor ofensați și la conflicte permanente, de natură să facă imposibilă conviețuirea socială, care presupune respect față de fiecare membru al colectivității și prețuirea în justa măsură a reputației fiecăruia. De aceea, valorile menționate, ocrotite de Codul penal, au statut constituțional, demnitatea omului fiind consacrată prin art. 1 alin. (3) din Constituția României ca una dintre valorile supreme.”

33. Aplicând principiile CEDO, constatăm următoarele:

- exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități; astfel, între altele, în contextul opiniilor religioase și credințelor este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit, ofensează alții, profanează sau care reprezintă o ingerință în drepturile lor, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbateră publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane (pct. 30, lit. c) — afirmațiile analizate ofensează în mod gratuit, în consecință nu sunt de natură să contribuie la o dezbateră publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane;

- îndatoririle și responsabilitățile legate de exercitarea libertății de exprimare au o semnificație specială în situații de conflict (pct. 30, lit. e) — au existat în trecutul apropiat violențe manifestate în România împotriva persoanele LGBT (a se vedea cauza **M.C. și A.C. împotriva României**, nr. 12060/12, 12 iulie 2016);

- toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar să se sancționeze orice formă de expresii care promovează ura bazată pe intoleranță (pct. 30, lit. f) — sancționarea oricăror forme de expresii care promovează ura bazată pe intoleranță este chiar o obligație a statelor;

- se poate invoca necesitatea restrângerii libertății de exprimare în situația în care există o nevoie publică urgentă (pct. 30, lit. k) — situația persoanelor LGBT din România, constatată inclusiv prin cazuistica CEDO, arată nevoia publică urgentă;

34. Din aceste considerente apreciem că afirmațiile care formează obiectul petiției nu sunt protejate de prevederile art. 10 din **Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale**.

35. Art. 26 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** prevede: „*Contravențiunile prevăzute la art. 2 alin. (2), (4), (5) și (7), art. 6-9, art. 10, art. 11 alin. (1), (3) și (6), art. 12, 13, 14 și 15 se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 30.000 lei, dacă discriminarea vizează o persoană fizică, respectiv cu amendă de la 2.000 lei la 100.000 lei, dacă discriminarea vizează un grup de persoane sau o comunitate.*”

36. Colegiul director aplică amenda contravențională de 3.000 lei față de Galbenu Marian, primarul comunei Valea Râmnicului, cu domiciliul în sat Rubla, comuna Valea Râmnicului, str. Primăverii nr. 25, jud. Buzău, având în vedere următoarele:

- a) discriminarea a vizat o persoană;
- b) partea reclamată este un primar, care a depus jurământ privind respectarea drepturilor cetățenilor și a legilor;
- c) discriminarea a afectat grav imaginea unei persoane care reprezintă o forță de ordine în comună;
- d) situația persoanelor LGBT din România în prezent implică o mai mare responsabilitate a autorităților de a preveni discriminarea lor;
- e) reclamatul nu a mai fost sancționat anterior, astfel amenda stabilită este suficientă.

37. Nu pot fi aplicate prevedere **O.G. nr. 2 din 2001**, art. 5 alin. 2 lit. a, coroborată cu art. 6 și art. 7, având în vedere că fapta nu poate fi catalogată ca fiind de o gravitate redusă. Imaginea polițistului local, în condițiile unei localități rurale mici, a fost afectată pe termen lung.

Opinie separată exprimată de Moța Maria – membru Colegiul Director, privind sancționarea faptei:

1. Față de dovezile prezentate și de susținerile părților, apreciem că sancțiunea aplicată reclamatului se cuvine a fi individualizată proporțional cu gradul și pericolul social al faptei săvârșite, precum și ținând cont de circumstanțele personale ale făptuitorului, potrivit art. 21 alin.3 din OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Scopul sancțiunilor trebuie să fie unul preventiv, educativ și nu unul punitiv, ca urmare apreciem că sancțiunea avertismentului prin atenționarea scrisă a contravenientului asupra pericolului social al faptei săvârșite, însoțită de recomandarea de a evita pe viitor săvârșirea de fapte de discriminare, este suficientă pentru corijarea acestuia.

Principiul proporționalității dintre fapta culpabilă și sancțiune este respectat atâta timp cât termenul de „gay” a fost utilizat într-un schimb de replici pe fondul stării de nervozitate și contrazicere între părți.

2. Din punct de vedere al jurisprudenței CNCD în legătură cu aplicarea sancțiunii avertismentului pentru jigniri aduse unor persoane de către reclamați persoane publice, cu implicare în conducerea societății românești, menționăm hotărârea pronunțată în anul 2018 prin care senatorul Șerban Nicolae a fost sancționat cu avertisment contravențional după ce a jignit-o pe dna Cosette Chichirău în Parlament. De asemenea, fostul președinte al României, dl Traian Băsescu a fost sancționat cu avertisment atunci când a numit-o "țigancă împutită" pe jurnalista Andreea Pană de la Antena 1, iar dna Olguța Vasilescu, parlamentară, a fost sancționată cu avertisment pentru declarația jignitoare la adresa președintelui Klaus Iohannis, afirmație care a produs mare dezbatere în societate la vremea aceea: „Ca neamț, să vorbești despre gazare, trebuie să ai mult curaj”.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Faptele analizate reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 și art. 15 din **O.G. nr. 137/2000** (cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință);

2. Aplicarea amenzii contravenționale în cuantum de 3.000 față de , primarul comunei Valea Râmnicului, cu domiciliul în sat Rubla, comuna Valea Râmnicului, str. Primăverii nr. 25, jud. Buzău, conform art. 26 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** (cu 7 voturi pentru, 2 împotriva);

2. O copie a prezentei hotărâri se comunica părților și Compartimentului Impozite și Taxe din cadrul Primăriei comunei Valea Râmnicului, jud. Buzău.

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Amenda se va achita la Compartimentul Impozite și Taxe din cadrul Primăriei comunei Valea Râmnicului, jud. Buzău, dovada plății se va trimite către CNCD în termen de 15 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii. În caz contrar CNCD va lua măsurile legale necesare.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări online din data de 18.11.2020 au fost: ASZTALOS CSABA FERENC – Membru, DIACONU ADRIAN – Membru, GRAMA HORIA – Membru, HALLER ISTVÁN – Membru, JURA CRISTIAN – Membru, LAZĂR MARIA – Membru, MOȚA MARIA – Membru, OLTEANU CĂTĂLINA – Membru, POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din 24.03.2020.

**ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte CNCD**

Data redactării: 20.11.2020

Motivată: A.S. (pct. 1-12)
Haller István (pct. 13-37)
Moța Maria (opinia separată)
Tehnoredactată: A.S.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.